

med Lovforslag, hvorefter disse Tjenestemænd stilles paa lige Fod med deres Kolleger i andre Etater.

Laust Jensen: I sidste Rigsdagssamling blev der som bekendt vedtaget en Lov om Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde i Land-, Skov- og Havebrug. I denne Lov, der var en videre Udvikling af den i 1898 paabegyndte Ulykkesforsikringslovgivning, findes bl. a. den Bestemmelse, at Arbejdsgiverne i de paagældende Erhverv skulle afgive deres Risiko til et af Indenrigsministeriet anerkendt Forsikringsselskab. Denna Pligt kan se ud som en Tvang, men vil ganske sikkert ikke blive opfattet som generende for Arbejdsgiverne, thi den er i Virkeligheden i deres egen velforstaaede Interesse. Det er nemlig klart, at den enkelte Arbejdsgiver i de i Loven nævnte Erhverv, og da navnlig de smaa Arbejdsgivere, løbe alt for stor en Risiko ved selv at kunne komme til at udrede de Erstatningskrav, der kunne komme til at paahvile dem i Henhold til Loven.

Det er imidlertid navnlig af Hensyn til de Arbejdere, Loven tager Sigte paa, man har paalagt Arbejdsgiverne denne Pligt. Naar man nemlig ved en Ulykkesforsikringslov tilsigter at give Arbejderne Erstatning for de Ulykkestilfælde, der kunne indtræffe under Arbejdets Udførelse, maa det være Lovens Mening og Lovgivningsmagtens Hensigt at skaffe Sikkerhed for, at Loven virker efter sin Bestemmelse. En tilsvarende Bestemmelse om Pligt for Arbejdsgiverne til at afgive deres Risiko findes ikke i Loven af 7. Januar 1898, der omfatter Arbejderne i Industrien m. m. Jeg har altid anset dette for en Mangel ved denne Lov, idet jeg har haft den Opfattelse, at der af den Grund kunde indtræffe Tilfælde, hvor den tilskadekomne Arbejder ikke fik den Erstatning, der blev ham tilkendt af Arbejderforsikringsraadet i Henhold til Loven. Denne Frygt har da ogsaa gennem de 10 Aar, Loven har virket, vist sig at slåa til.

Jeg skal i Forbigaaende nævne, hvorledes Forholdet har været i de Aar, der ere hengaaede, siden Loven af 1898 traadte i Kraft. I det første Aar, altsaa 1899, forefaldt der ikke noget Tilfælde, hvor en tilskadekomnen Arbejder ikke fik sit Krav i Henhold til Loven opfyldt. Men allerede det andet Aar efter Lovens Ikrafttræden, altsaa i Aaret 1900, er der forefaldet et Tilfælde, hvor Erstatningen ikke blev udbetalt vedkommende Arbejder, da Arbejdsgiveren var ude af Stand til at udrede

den, og da han ikke havde afgivet sin Risiko til et anerkendt Forsikringsselskab. I 1901 forefaldt der ligeledes et Tilfælde, hvor den tilskadekomne Arbejder maatte gaa glip af den Erstatning, Arbejderforsikringsraadet havde tilkendt ham, der kom intet ind til Trods for foretagen Udpantning. I to andre Tilfælde fik de tilskadekomne Arbejdere kun delvis Dækning for deres Krav. Arbejderforsikringsraadet tog af det skete Anledning til at henstille til Arbejdsgiverne at afgive deres Risiko til et Selskab, saa at Arbejderne til enhver Tid havde Sikkerhed for at faa den Erstatningssum, der af Arbejderforsikringsraadet blev tildelt dem.

Værre gik det i 1902, da indtraf fire Tilfælde, hvor de tilskadekomne Arbejdere ikke opnaaede den Erstatning, de havde lovmæssigt Krav paa. Det drejede sig i disse Tilfælde om Beløb paa henholdsvis 360 Kr., 1,200 Kr., 960 Kr. og 432 Kr., til et samlet Beløb altsaa af 2,952 Kr. Arbejderforsikringsraadet fandt det Aar Anledning til indtrængende at gentage Henstillingen til Arbejdsgiverne om at afgive deres Risiko til et anerkendt Forsikringsselskab. I 1903 stillede Forholdet sig noget gunstigere, idet der da kun var et Tilfælde, hvor der for Arbejderens Vedkommende kun opnaaedes delvis Dækning ved den foretagne Udpantningsforretning. Arbejderen havde faaet tilkendt 960 Kr., Udpantningsforretningen hos Arbejdsgiveren gav til Resultat, at Arbejderen fik 552 Kr. 25 Øre, han gik altsaa glip af 407 Kr. 75 Øre. En anden Arbejder var der tilkendt 576 Kr., og kort efter fallerede Arbejdsgiveren. Det vides ikke ved Indberetningens Afgivelse, om Arbejderen faar noget af det, han har Krav paa. I 1904 var der to Tilfælde, hvor de tilskadekomne Arbejdere kun fik delvis Dækning. En Arbejder fik 864 Kr. tilkendt i Erstatning, men fik kun 700 Kr. og er altsaa gaaet glip af 164 Kr. I et andet Tilfælde havde Arbejderforsikringsraadet tilkendt 540 Kr., medens Arbejderen kun fik 265 Kr. og altsaa gik glip af mere end Halvdelen eller 275 Kr.

I 1905 og 1906 forefaldt der ifølge Arbejderforsikringsraadets Beretning intet Tilfælde, hvor den tilskadekomne Arbejder ikke fik sit Krav opfyldt efter Loven, og man kunde af disse Beretninger faa det Indtryk, at det omtalte Forhold nu havde trukket sig i Lave paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. Af Beretningen for 1907, som for Resten er tilstillet dette